

**K**LEINE VERHALEN  
voor OUD en JONG

door Johanna Spyri.

v.

**In Veilige Hoede.**



*Nederl. Drukkers-en Uitgevers Maatſ  
C. MISSET," Doetinchem.*



# Kleine Verhalen voor Oud en Jong

DOOR

JOHANNA SPYRI.



v.

## In Veilige Hoede.



---

—•— UITGAVE DER NEDERL. DRUKKERS- EN —•—  
UITGEVERS-MAATSCHAP. „C. MISSET” DOETINCHEM.



## HOOFDSTUK I.

---

### Vóór het vertrek.

In Dresden, niet ver van de rivier de Elbe, staat een groot steenen huis. Daar zat op een zonnigen Julimorgen de heer Feland in een leuningstoel met een groote krant vóór zich, zoodat men van zijn gezicht niets kon zien.

Tegenover hem zat de vrouw des huizes met een wit mutsje op; van tijd tot tijd goot ze uit den zingenden ketel wat water op de geurige koffie. Ze zouden dadelijk beginnen te ontbijten.

De deur ging open: twee kleine meisjes kwamen binnen, gevolgd door een jonge dame, die met eenige bezorgdheid naar de sprongen keek, waarmee de kleine Rita door de kamer vloog om in één vaart op papa's knie terecht te komen. Ze deed dit zoo handig, dat ze 't blijkbaar niet voor de eerste maal deed. In triomf keek Rita rond, alsof ze wilde zeggen:

„Daar zit ik weer in mijn kasteel, waar geen ongeluk mij kan raken.”

Dan stak ze het kopje ondeugend onder de krant door en riep:

„O, papa, daar heb ik u gevonden! Wanneer gaan wij naar den Gemmi?”

De heer Feland legde zijn courant neer, gaf zijn kind een kus en zei:

„Eerst goeden morgen zeggen, kleine sprinkhaan; daarna komen de reisplannen.”

Omdat ze namelijk zoo goed springen kon, werd ze door haar papa de kleine sprinkhaan genoemd. Toen Rita nu de groote krant niet meer tusschen haar papa en zich in zag, legde zij haar armen om zijn hals en zei met groote teederheid goeden morgen. Intusschen stond haar zusje Ella stil naast papa's stoel op zijn morgengroet te wachten. Nu kuste hij ook zijn oudste dochttertje, dat daarna bedaard aan tafel ging zitten.

„Als jij nu ook eens naar de plaats ging, waar je hoort,” zei de heer Feland tot Rita, die nog geen aanstalten maakte om haar plaatsje te verlaten.

„Ik ga dadelijk, papa,” verzekerde Rita, terwijl ze nog wat meer op haar gemak ging zitten, „ik wacht alleen, totdat u gezegd hebt, dat wij naar den Gemmi gaan.”

„Zoodra mama ingepakt heeft,” zei papa.

Nu sprong Rita van zijn knie af en op mama los.

„O, mama, zullen we vandaag nog pakken. Toe, nu dadelijk?” vleide zij. „Ik zal u wel helpen en Ella kan ook helpen en juffrouw Holweg ook, en dan kunnen wij morgen gaan en dan —”

„Nu drinken we eerst onze melk op en blijven bedaard aan tafel zitten, lieve kind,” zei mevrouw Feland, en Rita, die begreep, dat ze vooreerst geen antwoord op haar vraag zou krijgen, ging nu op haar plaats zitten, tusschen papa en mama, en begon te ontbijten.

Al lang had in het huis van den heer Feland elken morgen dezelfde vraag geklonken, wan-

neer de reis zou beginnen: in 't hoofdje van de kleine Rita kwam bijna geen andere gedachte meer op. En dit reisplan had zich op de volgende wijze in de voorstellingen van het kleine meisje gedrongen en zich daar vastgezet.

Den vorigen zomer hadden haar ouders een reis in Zwitserland gemaakt. Op den Gemmipas, die van Wallis naar het kanton Bern voert, was het hun zoo goed bevallen, dat ze besloten hadden er den volgenden zomer weer heen te gaan, de kinderen en juffrouw Holweg mee te nemen en er dan eenigen tijd te blijven. Ze hadden een gids leeren kennen, Casper genaamd, en hem hun wensch meedeeld om in de buurt een paar kamers te huren en daar met de heele familie te logeeren, in plaats van in een hotel te gaan. Casper had hun toen zijn eigen huisje aangeboden, dat niet ver van den Gemmipas op een groene helling lag. Juist in dezen tijd kon hij zijn woning het best missen; zelf was hij dan bijna altijd er op uit met vreemdelingen, zijn beide jongens hoedden groote kudden op de Alpenweiden en zijn vrouw kon dan zoolang op het zolderkamertje wonen en de familie bedienen, voor wie de huiskamer en de twee slaapkamers konden worden ingericht. Dit voorstel had den heer Feland en zijn vrouw zeer toegelachen en nadat ze het huisje bekeken hadden, hadden ze het tegen den volgenden zomer gehuurd.

Deze mededeeling en de beschrijving van de mooie weiden, de hooge sneeuwbergen, de groene Alpen en de koeien met hun klokken hadden een diepen indruk gemaakt op de beide kinderen en al sinds lang kon Rita den dag van het vertrek nauwelijks afwachten. Al in den winter was er

bijna geen dag geweest, waarop Rita niet smorgens of 's avonds gevraagd had:

„Mama, komt de zomer nu gauw?”

En nu was de zomer werkelijk gekomen en Rita's vragen werden steeds dringender en beslister. Elken morgen vroeg ze vol verwachting:

„Wanneer gaan we naar den Gemmi?”

Elken dag groeide haar ongeduld en werden de opgewonden vragen talrijker,

Eindelijk kwam de dag, waarop het huis Feland er uitzag als een groote markt. Overal, in alle kamers lagen kleedingstukken op de stoelen, zoodat men nergens kon gaan zitten. Langzamerhand verdween dit alles in drie groote kisten en twee dagen later zat de geheele familie in den trein: Ella in stille blijdschap tusschen mama en juffrouw Holweg, Rita naast haar papa, dien ze elk oogenblik in vervoering omhelsde; want nu waren ze op reis, nu gingen ze naar den Gemmi.

---

## HOOFDSTUK II.

---

### Op den Gemmi.

Niet ver van het hoogste punt van den Gemmi-pas loopt een smal pad door kreupelhout en een eind verder langs plaatsen, waar de wandelaar niet zonder huiveren in den diepen afgrond neerkijkt.

Langs dit pad liep op een mooien zomeravond



een kleine jongen. Hij had een groote, roode bloem in de hand, die hij zeker pas ergens geplukt had, want hij keek er met bewondering naar.

Nu kwam hij op een open plaats buiten het bosch en keek om zich heen, maar hij scheen niets bijzonders te ontdekken, wat zijn opmerkzaamheid trof en liep weer door. Hij sloeg een smal pad in door de weide, die op de helling van den berg lag. Daar stonden twee huisjes niet ver van elkaar, elk met een klein hokje er achter, waarin blijkbaar het vee stond. De eene van deze stallen was wat grooter; ook 't huisje zelf, dat een splinternieuwe voordeur had, zag er ruimer en beter uit. Dit was van den gids Casper, die daar woonde met zijn vrouw en zijn beide zoons en het elk jaar wat beter kon maken, omdat hij 's zomers als gids goed geld verdiende. In zijn stal stonden niet alleen twee geiten, maar sinds een paar jaren ook een mooie koe, die hem heerlijke melk en boter leverde. Het kleinere huisje vlak er bij, met een oude, wormstekige huisdeur en een oud, half vergaan stroodak, behoorde aan den pakjesdrager Maarten, een kolossalen man, die om zijn kracht enforschheid „sterke Maarten” genoemd werd. Hij leefde daar met zijn vrouw en vier kleine kinderen; in den stal stonden twee geiten, wier melk het heele huishouden moest voeden.

Den heelen zomer, vooral als het mooi weer was, had sterke Maarten ook vrij goede verdiensten; hij droeg dan voor de vreemdelingen hun bagage over den Gemmi, maar hij verdiende lang niet zooveel als zijn buurman Casper, die dikwijls verscheiden dagen achtereen met heeren bergbestijgers onder weg was.

Voor de nieuwe huisdeur stond Casper met zijn beide jongens en ze schenen het over een gewichtige zaak te hebben. Zij bekeken, betastten en vergeleken met grooten ernst twee dingen met elkaar, die zij in de handen hielden en als ze eindelijk klaar schenen te zijn met hun vergelijking, dan begonnen ze weer van voren af aan. De kleine jongen, die uit het bosch naar het huisje toe kwam loopen, bleef staan en keek vol verbazing naar dit tooneel vóór de deur.

„Klaas, kom eens hier! Kijk eens!” riep een van de jongens tot hem. Klaas kwam nader en keek hoogst verwonderd naar hetgeen hem getoond werd.

„Kijk, dat heeft vader voor ons meegebracht van de jaarmarkt in Bern,” riep de grootste jongen tot Klaas en beiden hielden ze hun present in de hoogte. Wat een prachtige dingen waren dat! Jurry en Kees hadden elk een groote zweep in de hand. De sterke, maar buigzame stok was met roode leeren bandjes omwonden en de zweep zelf was gevlochten van wit leer; aan het einde zat een vast in elkaar gedraaid koordje van gele zijde met een oogje aan het eind. Dit koordje, dat den knal teweeg brengt, heette de slag, zooals de jongens vertelden aan den sprakeloos toekijkenden Klaas: nog nooit in zijn leven had hij zoo iets moois gezien.

„Nu moet je eens hooren,” zei Kees, terwijl hij met zijn zweep sloeg en Jurry deed hetzelfde met de zijne; en nu knalde het en klonk het op nieuw door de echo in de bergen, zoodat Klaas meende, dat er niets zoo grootsch en zoo heerlijks op de heele wereld was.

„Hè, had ik ook maar zoo'n zweep met zoo'n

gelen slag!" zuchtte hij, toen de beide anderen ophielden met klappen.

„Ja, daar kan je lang op wachten,” antwoordde Kees trotsch en na ze nog eens heel hard te hebben laten klappen, liep hij weg, want hij wilde zijn zweep ook nog aan andere menschen laten zien. Jurry liep hem achterna, maar Klaas bleef stil staan, terwijl hij de beide jongens na-keek.

In zijn onbekommerd hart was een zware zorg gekomen. Hij had iets gezien, waarop al zijn verlangen gericht was, meer dan op iets anders in de wereld en Kees had op minachtenden toon gezegd: „Dan kun je lang wachten!”

Het was Klaas te moede, alsof voor zijn heele leven alles verloren was, wat hem vreugde kon geven. Hij greep zijn mooie, roode bloem en gooide die op den grond, want alleen maar een roode bloem te hebben en nooit een zweep met een gelen slag, dat maakte, dat Klaas 't land kreeg aan zijn bloem; ze vloog ver weg in het gras en Klaas keek ze met stille woede na. En misschien zou hij nog lang zoo zijn blijven staan, als niet achter hem de huisdeur was opengegaan en een vrouw met een grooten bezem in de hand buiten gekomen was.

„Waar zijn de jongens, Klaas?” vroeg ze dadelijk.

„Ze zijn weg met de zweepen,” was het antwoord, want die stonden hem nog voor den geest.

„Ga ze dan eens gauw roepen,” beval de vrouw.

„Morgen vroeg moeten ze naar boven, dan komt 's avonds de familie en er is nog zooveel te doen! Zeg dat aan hen en loop hard, Klaas!”

De jongen liep nu uit alle macht in de richting,

waarin Kees en Jurry met hun mooie zweepen verdwenen waren.

De vrouw begon nu met den bezem alles schoon te vegen. Het was Casper's vrouw, de moeder van de beide jongens.

's Morgens was er een brief van den heer Feland gekomen, waarin hij schreef, dat hij en zijn familie den volgenden avond zouden komen — vandaar had ze het zoo druk met haar bezem en dat was niet overbodig, want de beide jongens maakten den boel altijd zoo vuil met hun groote schoenen. Nu kwamen ze onder een vreeselijk zweepgeknal aanhollen en Klaas van den buurman achter ze aan, want 't gezicht van de zweepen trok hem onweerstaanbaar mee.

Maar toen ze door hun moeder binnengeropen werden, om haar bij het werk te helpen, keerde Klaas eindelijk om en ging terug naar zijn eigen huis, maar heel langzaam als iemand, die door een groote smart gedrukt wordt. En Klaas was ook diep bedroefd, want de zweepen met de gele slagjes kon hij maar niet vergeten en daarbij hoorde hij nog altijd Kees' minachtende woorden:

„Daar kun je lang op wachten!”

Voor de deur van zijn huisje, waar de grond vastgestampt was voor dorschvloer, stond Maarten met een zware bijl een groot, knoestig stuk hout, in kleine stukken te hakken, opdat zijn vrouw weer wat te stoken zou hebben. Maartje, Freekje en Betje stonden met groote aandacht naar hun vader's werk te kijken. Klaas, de oudste, kwam er ook bij en ging naast ze staan, want als er wat te zien was, moest hij er bij zijn.

Nu wees zijn vader echter op de kleine stukjes hout op den grond en zei met een zachte, vrien-

delijke stem, zooals men van zoo'n grooten, zwaren man niet zou verwacht hebben:

„Kijk, Klaas, wil je een paar van die houtjes aan moeder brengen in de keuken, dan kan ze aardappelen koken?”

Klaas deed dadelijk, wat hem bevolen was en door het werk vergat hij zijn groot verdriet een beetje. Maar toen hij 's avonds naast Freekje in zijn bed lag, toen kon hij niet inslapen, zooals anders; het groote verdriet rees weer op voor zijn oogen en hij zuchtte:

„O, ik wou, dat ik zoo'n zweep met zoo'n geel slagje had!”

---

### HOOFDSTUK III.

---

#### Kennismaking.

Den volgenden morgen heel vroeg klonk een vreeselijk zweepgeknal al op de weide, want om vier uur stonden de twee jongens van Casper al voor hun huis op de koeien te wachten, die van verschillende kanten gebracht zouden worden, om ze naar de hoog gelegen Alpenweide te brengen, waar de groote kudde was. Daar zouden ze allebei als herdersjongens blijven tot den herfst en ze verheugden zich daar zóó op, dat ze niet genoeg lawaai konden maken, want den heelen zomer samen daar boven te zijn, zonder iets te doen te hebben dan met de zweepen tusschen

de koeien door te loopen, dat was een heerlijk vooruitzicht voor hen beiden.

Nadat hun moeder hun de ransels op den rug gebonden had en ze nog eens vermaand had om goed op te passen, gingen ze met de koeien naar boven en zij zelf aan het schoonmaken in alle hoeken, van boven tot beneden, zoodat ze den ganschen dag bezig was. De zon begon al achter de dennen te zakken, toen ze nog eens voor de laatste maal de ramen schoonveegde en toen keek ze onderzoekend rond. Maar nu glom en blonk dan ook alles: de ramen aan alle kanten, de tafel, de stoelen en de grond was netjes met zand bestrooid.

En toen zag ze langs den weg van het dal een heelen trein naderen van paarden met dames er op en pakjesdragers. Gauw liep ze naar boven om een schoone schort voor te doen en daarna bleef ze wachten bij de voordeur om haar gasten te ontvangen.

Toen ze aangekomen waren, hielp de heer Feland zijn vrouw en juffrouw Holweg en daarna de kinderen van de paarden. Nauwelijks stond Rita op den grond, of ze liep in haar opgewondenheid nu hier dan daarheen en wist niet, wat ze het meest bewonderde, het aardige houten huisje met de bank er voor, de groene weiden met de beekjes en de bloemen, of den gouden avondschijs op de dennen en op de rotsen: alles was zoo nieuw, zoo mooi!

Ook Ella was vol bewondering en keek zwijgend om zich heen. Maar nu ging de familie het huisje binnen en dat was weer een nieuw genot voor Rita, want hier was alles zoo anders dan ze het ooit in haar leven had gezien. Ze

nam Ella bij de hand en liep met haar het heele huisje rond.

„Kijk,” zei ze, „er staan hier banken langs den muur, waarop je kunt zitten en kijk eens, waar dat heen gaat!”

De trap, die achter den haard naar de slaapkamer leidde, was ze snel opgelopen. Dat was een heerlijke ontdekking! Van daar kwamen ze door een deur weer in een andere kamer, waar twee bedden stonden. Dan volgde een klein portaalje en een andere houten trap naar beneden naar de huiskamer. Dat was heerlijk om rond te loopen; en alles in het huisje zag er zoo nieuw en ongewoon uit. Rita wist niet, wat ze het aardigst vond. En toen ze eindelijk boven in het groote bed lag met Ella naast haar, en mevrouw Feland de kinderen na het avondgebed goeden nacht wenschte, zei Rita met een diepen zucht van voldoening:

„Nu zijn wij op den Gemmi!”

Er volgden prachtige zomerdagen met gouden zonneshijn op de weiden en heerlijk windgesuis door de dennenbosschen en een donkerblauwe hemel hing hoog boven de rotspunten en de witte sneeuwbergen. In een paar dagen hadden Ella en Rita alle plekjes in de nabijheid ontdekt, waar ze in de warme middaguren lekker konden liggen, totdat 's avonds meestal een wandeling met papa en mama ondernomen werd. Maar Rita vond het zoeken en het vinden van de mooie plekjes eigenlijk nog aardiger dan om er zoo maar te liggen, en terwijl Ella zich heerlijk op het zachte mos uitstreckte onder de dennen of op het groene gras van de weide op de helling en vol verwachting aan juffrouw Holweg vroeg, om haar een

mooie geschiedenis voor te lezen of te vertellen, had Rita al weer een nieuwen inval gekregen, om iets anders te zoeken.

De heer en mevrouw Feland zaten dan in het huisje, want mevrouw moest dikwijls midden op den dag wat gaan rusten, omdat haar gezondheid den laatsten tijd veel geleden had. En als Rita dan juffrouw Holweg naar buiten zag komen met een groote mand met breiwerk, dan kwamen haar onmiddellijk allerlei mooie plekjes in de gedachte, waar ze nu wilde heengaan en voordat juffrouw Holweg was gaan zitten, was Rita al opgesprongen, omdat ze „dadelijk naar papa moest en hem wat had te zeggen.”

In een oogwenk was ze dan naar binnen gevlogen, was op papa's knie gesprongen en deed hem allerlei voorstellen, om naar boven te klimmen, naar het dennenbosch, waar zoo'n prachtig uitzicht was, of om diep, heel diep in het struikgewas te dringen, totdat ze bij de groote vogels kwamen, die zoo vreeselijk schreeuwen. Haar vader luisterde altijd met belangstelling naar die stoute plannen, maar vond, dat er voorloopig nog wel kleinere wandelingen te maken waren en dat ze nu maar terug moest gaan naar Ella en juffrouw Holweg.

Juist was Rita weer op haar vader's knie gesprongen. Vandaag had ze een nieuw plan en ze had heel veel haast.

„Ach, papa, leg dat boek nu eens even weg,” vroeg ze, „ik heb u wat te vertellen.”

De heer Feland legde zijn boek neer en luisterde.

„Kijk, papa,” ging Rita voort, „gisteren al en vandaag weer staat daar vóór dat huisje een kleine jongen en die kijkt maar aldoor hierheen.



Ik wou zoo graag eens naar hem toegaan en vragen hoe hij heet en waarom hij altijd dezen kant uit kijkt."

Toen ze verlof gekregen had er heen te gaan, liep Rita er dadelijk naar toe. De jongen stond nog op dezelfde plek als een uur geleden en keek aldoor naar het huis van den buurman, want sinds die vreemdelingen daar gekomen waren, was er altijd wat nieuws en merkwaardigs te zien. Toen Rita bij hem gekomen was, ging ze vlak voor hem staan met de handen op den rug, net als papa, als hij wat gewichtigs met mama had te bespreken.

„Wat is er toch te zien, dat je altijd naar ons kijkt?" vroeg ze.

„Niets."

Dit antwoord stelde Rita niet teyreden.

„Dacht je, dat er bij ons ook een jongetje was en wou je zien, hoe die er uitzag?" vroeg ze verder.

„Neen."

„Misschien ben je vergeten wat je wilt zien," zei Rita nu, „maar hoe heet je?"

„Klaas."

„Hoe oud ben je?"

„Dat weet ik niet."

„Dat moet je toch weten. Kom, ga eens naast mij staan — zoo". En Rita ging naast Klaas staan en keek hem over den schouder. Hij was wat kleiner dan zij, maar hij was veel steviger gebouwd.

„Je bent niet zoo groot als ik," zei ze, „je bent nog al klein. Zie je, ik word zeven jaar, want ik ben zes geweest; op mijn jaardag, dat weet ik nog heel goed, toen heb ik zooveel pre-

senten gekregen! Je zult nog zes moeten worden, omdat je nog zoo klein bent."

Klaas nam deze mededeelingen geloovig aan, want hij wist niet, dat hij een paar maanden geleden zeven geworden was en dat hij meer in de breedte dan in de lengte gegroeid was.

„Wat doe je den heelen dag, Klaas?" vroeg Rita nu.

Klaas dacht heel lang na en zei eindelijk:

„Ik weet een plaats, waar roode bloemen staan."

Dat woord viel als een vonk in Rita's hart. Op eens zag ze een bos vlammend roode bloemen ergens in een bosch vóór zich en met haar heele wezen verlangde ze naar die wonderbare bloemen.

„Waar, waar zijn die bloemen, Klaas? Kom, laten wij er gauw heen gaan!"

Zij nam Klaas bij de hand en trok hem met zich mee, maar de jongen volgde langzaam.

„Daar," zei hij en hij wees met zijn vinger naar het bosch boven hen.

„Moeten we dan door het groote bosch?" vroeg Rita in gespannen verwachting, terwijl ze Klaas met alle macht met zich meetrok.

„Ja, en dan nog verder," antwoordde Klaas bedeesd, en zonder iets gauwer te gaan loopen; hij had ook zware houten klompen aan. Maar Rita trok hem aldoor met zich mee. Ze zag in haar verbeelding den weg door het donkere bosch en tusschen de boomen de prachtig schitterende, roode bloemen.

„Kom toch mee, Klaas, kom toch mee," zei ze al harder trekkend.

Nu waren ze bij Casper's huisje gekomen. Haar vader stond aan de deur. Hij wilde eens kijken, waar de kleine zoolang bleef; haar bezoek kon

nu toch afgeloopen zijn; en juist zag hij 't eigenaardige paar voorbij komen, Rita, Klaas uit alle macht meetrekkend.

„Hei hei! Niet zoo gauw, kleine sprinkhaan,” riep hij, „kom eens hier. Waar trek je dat jongetje naar toe?”

„O, papa!” riep Rita opgewonden, „hij weet zulke mooie, roode bloemen in het bosch, die gaan we halen!”

„Neen, neen,” zei de heer Feland, terwijl hij Rita bij de hand nam, „dat kan niet. We gaan nu met mama wandelen; je vriendje zal de bloemen wel eens voor je halen en ze je komen brengen, dan krijgt hij een lekkere boterham.”

Zoo sprekend haalde de heer Feland Rita in huis en spoedig kwam de heele familie weer buiten, papa, mama, de meisjes en juffrouw Holweg, en liepen 't zonnige pad af, dat naar het dal voerde. Klaas bleef onbewegelijk staan kijken, totdat hij niets meer kon zien van het gezelschap; toen keerde hij zich om en liep terug naar zijn huis.

---

## HOOFDSTUK IV.

---

### Een vreeselijke nacht.

Den volgenden middag, toen mevrouw Feland als naar gewoonte ging rusten, kwam juffrouw Holweg met haar werkmant naar buiten en ging naar het gewone schaduwplekje, waar ze elken

middag lezend en breiend doorbracht. Ella zat er al; Rita stond vóór haar en vertelde met veel vuur van een plaats in het bosch met roode, vlammeende bloemen, die van verre tusschen de boomen zichtbaar waren. Haar oogen werden al grooter en schitterden meer en meer, want hoe langer ze er over sprak, des te duidelijker zag ze alles voor zich en het was haar, alsof ze al op weg was naar het bosch.

Juffrouw Holweg zette haar werkmant op den grond en zei:

„Kom nu zitten, Rita, en wees stil, ik heb iets moois om aan jelui voor te lezen.”

Maar Rita was zoo vervuld van de bloemen en het bosch en al de dingen, die ze zich voorstelde, dat ze haar niet eens hoorde.

„Ik ga gauw naar papa, ik moet hem wat zeggen,” zei ze, terwijl ze naar huis liep. Dat was elken dag hetzelfde: telkens vond Rita, dat ze haar vader iets bijzonders had te vertellen; maar vandaag had ze nog meer haast dan anders. Toen nu een vrij lange tijd verlopen was en het kind niet terugkeerde, werd juffrouw Holweg ongerust en zei:

„Loop eens gauw naar binnen, Ella, en roep Rita, opdat ze mama niet wakker maakt. Papa is ook al lang uit; hij zei immers aan tafel, dat hij een lange wandeling ging maken.”

Ella liep naar binnen, maar kwam ook niet terug, zoodat juffrouw Holweg ook naar binnen ging. In huis was het erg stil. In de huiskamer was niemand, in de keuken ook niet. Ze ging zacht naar boven, naar de slaapkamer van de kinderen: ook niemand! Door de open deur kon ze in de slaapkamer van mijnheer en mevrouw

zien. Mevrouw Feland lag met gesloten oogen op bed; verder was er niemand.

Juffrouw Holweg ging weer naar buiten. Daar kwam Ella naar haar toe en vertelde, dat ze Rita overal gezocht had, in en achter het huis en op het kamertje van Casper's vrouw; maar ze was nergens te vinden. De juffrouw liep nu naar den stal; daar was de vrouw bezig stroo neer te leggen voor de geit. Op haar vraag naar Rita antwoordde ze alleen, dat ze het kind een tijdje geleden had zien thuis komen. Maar waar zou ze daarna toch heengegaan zijn?

Juffrouw Holweg en Ella doorzochten het heele huis nog eens en alle kamers en alle hoeken en toen de naaste omgeving. De vrouw hielp mee, want ze zag, dat de juffrouw erg ongerust werd, maar nergens was een spoor van het kind te ontdekken. Daarna liep ze naar het huis van den buurman, of iemand daar Rita ook gezien had, maar daar was niemand en het huisje was gesloten; toen bedacht ze opeens, dat Maarten boven op de rots aan het hooien was en dat de heele familie mee was om te helpen; met dat bericht kwam ze terug.

De juffrouw, die toch bang van aard was, werd al meer en meer ongerust:

„Was ik het kind maar dadelijk achterna gegaan!” zei ze wel honderd maal, maar dat hielp nu niets.

Wat moest ze doen? Waar moest ze Rita gaan zoeken? Zou ze misschien Maarten achterna geloopt zijn, of met den kleinen jongen, waarmee ze gisteren gepraat had? Hoe meer ze hierover dacht, des te waarschijnlijker kwam het haar voor. Als ze nu maar even iemand naar boven kon

zenden, voordat ze mevrouw Feland het geval moest vertellen. De gediensstige vrouw bood dadelijk aan, zelf te gaan en zoo gauw mogelijk terug te zullen komen; maar het was een heel eind en een lastige weg, zoodat het toch nog tamelijk lang kon duren.

Juffrouw Holweg beloofde haar een goede belooning, als ze zich wilde haasten, om mevrouw Feland den schrik te besparen; zij hoopte vast, dat de vrouw Rita mee terug zou brengen. Maar de weg was lang en een geruimen tijd voordat ze terug kon zijn, kwam mevrouw Feland beneden en wilde met haar kinderen een eindje om loopen.

Toen moest alles verteld worden. In den eersten schrik wilde mevrouw Feland er zelf op uitgaan, om het kind te zoeken, waar het dan ook was; maar juffrouw Holweg was er zoo zeker van, dat Rita met den kleinen jongen was weggeloopt en dat Casper's vrouw ze zou terug brengen, dat zij wat kalmer werd en eerst de komst van de vrouw wilde afwachten. Toch had ze geen rustig oogenblik: van het eene raam liep ze naar het andere, dan naar de deur, dan om het huisje heen: o, de tijd viel haar zoo lang, zoo lang!

Eindelijk, na twee eindelooze uren kwam de vrouw gloeiend warm en hijgend terug: maar — ze kwam alleen, zonder Rita. Maarten was al vroeg in den morgen met zijn heele familie naar boven gegaan, om te hooien en daar gebleven. Sinds gisteren hadden ze het kind niet gezien. Ook onderweg had de vrouw hier en daar nog naar het meisje gevraagd, maar niemand had het gezien.

Nu barstte mevrouw Feland in tranen uit.

„Ach, was mijn man maar thuis!” riep zij uit.

„Waar kunnen wij menschen vinden, om haar te zoeken? Wat moet ik doen? Vrouw, wat moet ik toch doen?”

Casper's vrouw bood aan om de hutten in de buurt af te loopen en de menschen te vragen, om te gaan zoeken, voordat het donker werd; ze moesten dan langs de beek gaan en naar boven, het bosch in.

„Als ze maar thuis zijn,” voegde ze er bij, „en niet allemaal aan het hooien!”

Maar ze ging dadelijk op weg.

Ella, die nu begreep, wat er met Rita aan de hand was, begon bitter te schreien.

„O, mama, als Rita eens in die schuimende beek gevallen was, of in het bosch rondwaalde, zonder den weg te kunnen vinden!” snikte ze. „Laten we toch dadelijk naar het bosch gaan, ze zal zoo bang zijn!”

Dat was ook de gedachte van haar moeder. Ze nam Ella bij de hand en liep, zoo hard mogelijk zooals ze het onder gewone omstandigheden niet gekund had, in de richting van het bosch. Juffrouw Holweg liep achter haar aan; ze wist van onrust nauwelijks, wat ze deed.

't Eene uur verliep na het andere. In alle richtingen liepen vrouwen en kinderen te zoeken, maar van Rita was geen spoor te vinden. Het was donker geworden.

„Mevrouw Feland was tot nog toe, steeds met Ella aan de hand, in alle richtingen door het bosch heen en weer geloopt; ze kon niet meer. Ze keerde nu met Ella terug naar huis en viel daar uitgeput neer. Juffrouw Holweg, die den heelen tijd met haar meegeloopt was, stond radeloos te kijken en zag er uit, alsof ze ook

zoo zou neervallen. Ella zat stil te schreien naast haar moeder.

Toen kwam de heer Feland terug. Toen hij van zijn vrouw met een paar woorden het gebeurde vernomen had, droeg hij ze dadelijk naar de slaapkamer en zei haar, dat ze zoo kalm mogelijk moest blijven; hij zou alles in het werk stellen om het kind te vinden. Ook juffrouw Holweg en Ella moesten naar bed gaan; zoodra Rita gevonden was, zou hij het hun komen zeggen.

Nu ging de heer Feland naar het huisje van Maarten, want ook zijn eerste gedachte was, dat Rita met haar nieuw vriendje er op uit was gegaan.

Maarten kwam juist naar buiten; hij had al gehoord, dat er een kind verloren was en wilde daarom gaan helpen zoeken. Op zijn vraag gaf hij den heer Feland ten antwoord, dat hij van den vroegen morgen met vrouw en kinderen uit was geweest en dat niemand van hen 't kind had gezien.

Nu besloot de heer Feland, dat Rita er alleen op uitgetrokken was, ergens naar boven, naar het bosch, wat zij hem gisteren gevraagd had. Hij verzocht Maarten, dat hij alle mannen uit de buurt zou oproepen en dat die dan allen, met goede lantarens voorzien naar het bosch zouden gaan en dit in alle richtingen doorkruisen. Zelf ging hij ook mee en hij was vastbesloten om het zoeken voort te zetten, totdat zijn kind gevonden was.

Zoo trokken de mannen er op uit in den donkeren nacht.

Mevrouw Feland hoorde het eene uur na het andere slaan; maar de nacht ging zoo langzaam



kruiwend voort, dat ze nog nooit in haar leven er zulk een had doorgemaakt. Ze deed geen oog dicht. Bij elk geluid in de verte, dat tot haar oor doordrong, sprong ze op en zei tot zichzelf:

„Nu komen ze terug met het kind. Zou het leven of dood zijn?”

Maar ze kwamen niet.

Van tijd tot tijd kwam Ella op bloote voetjes naar haar toe trippelen; ze wou dan zien, of haar moeder al sliep, want ze kon van angst ook geen oog dichtdoen. En als ze dan zag, dat haar moeder nog wakker was, zei ze telkens:

„Mama, zullen wij nog eens bidden, dat Onze Lieve Heer Rita moge beschermen en gauw thuis brengen?”

Dat vond haar moeder telkens heel goed en Ella knielde dan neer naast haar ledikant en bad tot God, dat Hij Rita toch zou beschermen voor allerlei ongelukken en dat Hij papa den weg naar haar zou wijzen. En dan ging Ella weer stil naar haar kamer terug.

De nacht ging voorbij. De zon kwam op, stralend over de bergen en scheen over bosch en weiden, alsof de heele natuur vol vreugde was.

Mevrouw Feland viel uitgeput achterover in haar kussens. Eindelijk overwon haar moeheid haar zorg en angst; een lichte sluimering onttrok de gepijnigde moeder voor een korten tijd aan de kwellende onzekerheid.

---

## HOOFDSTUK V.

---

### De volgende morgen.

Bleek en doodaf keerde de heer Feland in het gouden morgenlicht terug naar zijn huis en aan zijn kleeren was het te zien, dat hij door veel doornachtige en stekelige struiken gekropen was. Zijn vrouw hoorde hem onmiddellijk en riep:

„Is Rita terug?”

Hij kwam boven, ging aan haar bed zitten, liet zijn hoofd op zijn handen rusten en zei zonder klank in zijn stem:

„Ik kom alleen. Ik heb geen hoop meer en kan niet meer denken. Hoe zullen we ons kind terug krijgen na dien langen nacht, heelemaal dood of half verminkt?”

„O neen, papa,” riep Ella, die juist binnen kwam, snikkend uit. „Onze Lieve Heer heeft Rita zeker beschermd; mama en ik hebben Hem vannacht zoo daarom gebeden.”

De heer Feland stond op.

„Wij hebben den ganschen nacht het bosch in alle richtingen doorkruist; daar kan ze niet zijn; wij zullen nu de beek afzoeken.”

Met een trillende stem had hij deze woorden gezegd; het vermoeden, dat zijn kind in de woeste beek gevallen was, was nu zoo goed als zekerheid. Hij had gezegd, dat de mannen bij Maarten eerst eens flink moesten ontbijten en dat ze dan weer op nieuw moesten helpen zoeken. Nu het licht was, kon men ook beter afdalen in rotsspleten en holen.

Toen de heer Feland bij Maarten binnen kwam, zaten de mannen nog aan tafel te praten over hetgeen hun nu te doen stond. Klaas stond naast zijn vader en had de oogen en ooren wijd open.

De heer Feland ging naast Maarten zitten en er kwam een oogenblik van stilte; want allen zagen zij, hoe groot zijn angst en onrust was.

Opeens zei Klaas bedaard:

„Ik weet al, waar ze is.”

„Je moet niet zoo dwaas praten, Klaas,” zei zijn vader op zijn gewonen, zachten toon, „jij bent immers boven bij het hooien geweest, toen zij weggelopen is, jij kunt er toch niets van weten.”

De heer Feland vroeg, of er touwen waren en andere dingen, die te pas zouden kunnen komen en terwijl daarover gepraat werd, zei Klaas weer halffluid:

„Ik weet toch, waar ze is.”

De heer Feland stond op, nam hem bij de hand en zei vriendelijk:

„Jongen, kijk mij eens aan en zeg eens eerlijk: weet je wat van mijn kind?”

„Ja,” was het korte antwoord.

„Spreek dan toch, jongen! Heb je ze gezien? Waar is ze heengegaan?” vroeg de heer Feland steeds zenuwachtiger.

„Ik zal het wijzen,” zei Klaas, terwijl hij naar de deur ging. Allen stonden op en keken elkaar aan. Ze wisten niet, of dit ernst was, maar de heer Feland volgde den jongen zonder aarzelen.

„Klaasje, Klaasje,” zeide zijn vader op waarschuwendenden toon, „ik denk, dat je iets belooft, wat je niet kunt volbrengen.”

Maar Klaas liep voort, de heer Feland volgde

hem en de mannen kwamen aarzelend achteraan. Toen de jongen naar het struikgewas ging, bleven ze staan en één van hen zei:

„Dat is nu heelemaal zonder nut, om den jongen daarheen te volgen; wij hebben alle plekken doorzocht en niets gevonden. Wij gaan niet mee.”

Maarten vertelde dit aan den heer Feland en dat hij ook zelf den jongen niet vertrouwde. Doch Klaas liep al maar voort en de heer Feland en Maarten besloten hem te volgen.

De jongen liep verder door het kreupelhout; toen boog hij op eens links af naar de oude dennen, waar ze iets roods zagen schemeren. Daar ging Klaas op af, midden door struiken en distels tot aan een meer open plek, waar een massa prachtige roode bloemen stonden. Hier bleef hij staan en keek verbaasd om zich heen. Blijkbaar had hij verwacht Rita hier te zullen vinden. Maar toen ging hij vastbesloten verder. De struiken met die roode bloemen werden zeldzamer, maar steeds grooter. Bij elke struik stond Klaas even stil, keek rond en ging dan door, altijd links.

„Neen, Klaas, nu kunnen we niet verder,” riep zijn vader, „hier komen we aan den steilen rotswand.”

Maar op hetzelfde oogenblik schitterde het als vuur tusschen de boomen: de zon goot haar stralen op een reusachtige struik, die overvol beladen was met prachtige roode bloemen. Klaas liep er snel heen en stond toen aan den rand van den afgrond. Hij keek rond en over de struik heen in de diepte; toen keerde hij zich om.

De heer Feland stond wanhopig achter hem: de weg hield op en het kind was niet gevonden!

Maarten vatte zijn jongen bij de hand en wilde hem wegtrekken van de gevaarlijke plaats, maar Klaas zei op zijn gewone nuchtere manier:  
„Daar beneden ligt ze.”

De heer Feland sprong naar voren en bukte zich over den afgrond; hij werd doodsbleek en greep een boom om zich vast te houden, zoo sidderden zijn knieën. Hij gaf Maarten een wenk, Deze hield Klaas nog stevig bij de hand. Nu naderde hij den rand en keek in de diepte. Hier en daar was een kleine struik in een spleet van den rotswand gegroeid; heel in de diepte sprong de rots wat vooruit: daar lag, vlak er tegen aan, onbewegelijk, een klein kind, met het gezichtje tegen de steenen.

„O, hemel! het is waar, daar ligt ze!” zei Maarten ontdaan, „maar levend of —” hij sprak niet uit; een blik op den heer Feland sloot hem de lippen. Deze zag er uit, alsof hij zelf zoo dood kon neervallen. Maar hij werd zichzelf weer meester.

„Maarten,” zei hij dof, „er is geen tijd te verliezen; één enkele beweging en 't kind ligt in den afgrond. Wie wil naar beneden gaan? Wie haalt het?”

De andere mannen waren nu ook genaderd; zonder verwachting maar uit nieuwsgierigheid waren ze den kleinen gids toch gevolgd. Nu keken ze, de een na den ander, in den afgrond neer.

„Hoort, mannen,” zei de heer Feland met trilende stem, „er is geen oogenblik te verliezen. Wie wil het wagen?”

De mannen keken elkaar aan, maar niemand antwoordde. Een ging naar den kant, keek in de diepte, trok de schouders op en ging weer terug.

„Als men maar zeker wist, dat ze nog leefde,” zei een ander. „Maar 't is je leven wagen om misschien een doode te halen.”

„Wie weet, of het kind nog niet leeft,” riep de heer Feland bijna buiten zichzelf, „en als het zich beweegt, is het reddeloos verloren! O, is het niet mogelijk?”

„Als het nog leefde, was het er al lang afgevallen en zoo stil ligt niemand,” zei er een, „en als men zelf omkomt, dan heeft men aan de belooning ook niet veel.”

De een na den ander trok zich terug. De heer Feland keek wanhopig om zich heen. Er was geen kans op hulp meer.

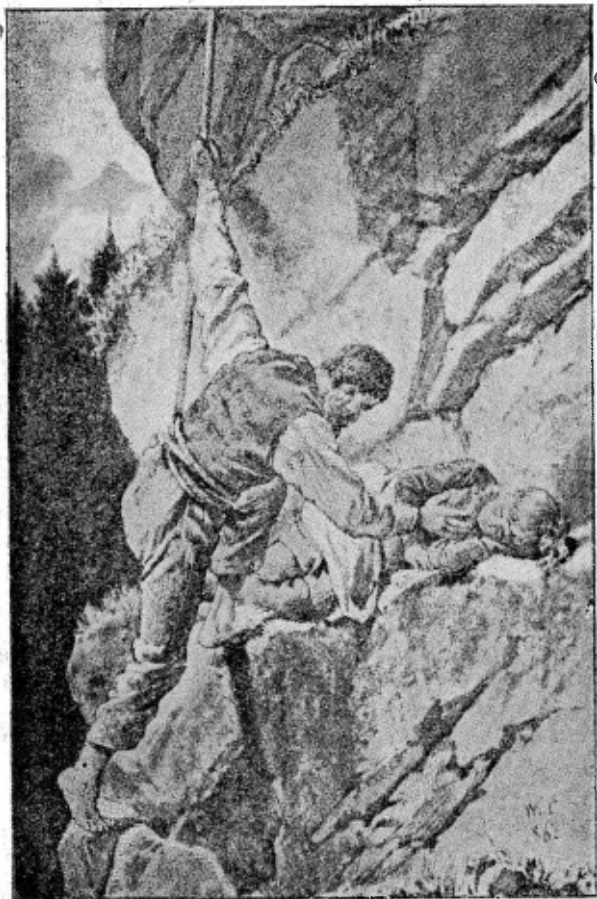
„Ik zal 't zelf doen,” riep hij in groote opwinding, „zegt mij maar, hoe ik 't moet doen!”

Nu kwam Maarten naar hem toe.

„Nee, mijnheer,” zei hij bedaard, „dat is onmogelijk, dan bent u beiden verloren, dat is zeker. Maar ik wil het probeeren met Gods hulp. Ik heb ook kinderen en ik begrijp, wat u op het oogenblik moet voelen.”

Hij maakte nu het touw stevig vast aan een boom; want hij had besloten om het kind levend of dood aan den vader terug te brengen. Hij zette zijn pet af, bad in zichzelf, greep het touw en liet zich naar beneden zakken.

Eindelijk kwam hij bij de uitstekende punt, waar het kind lag; met zijn linkerhand hield hij het touw vast, met zijn voeten zocht hij een steunpunt, om het in zijn rechter arm te kunnen vatten. Langzaam, langzaam kwam hij naderbij, want als het kind nog leefde en van hem schrok — als het één beweging maakte, was het verloren. Het lag daar zonder zich te verroeren.



Eindelijk kwam hij bij de uitstekende punt (Blz. 28).

Maarten bukte zich en legde zijn groote, sterke hand opeens op haar. Op hetzelfde oogenblik wilde ze zich omkeeren en zou voor goed in de diepte gestort zijn. Maar Maarten's hand drukte haar stevig neer. Ze kon alleen het hoofd om-draaien: een paar groote, verwonderde oogen zagen den man aan.

„God zij dank,” zei Maarten met een diepen zucht, „zeg dat ook eens, kleine, als je nog praten kunt.”

„Ja, ik kan nog wel praten. God zij dank!” zeide het meisje met een frissche stem.

Met de grootste verbazing keek Maarten naar haar, want ze had volstrekt geen letsel gekregen.

„God houdt zeker heel veel van je, want Hij heeft een wonder gedaan: vergeet dat nooit, kleine, je heele leven lang niet,” zeide hij, terwijl hij haar op zijn arm nam.

„Ziezoo, houd je nu met allebei je armen om mijn hals vast, maar goed stevig, alsof ik je eigen vader was, want ik kan je zoo niet houden; ik heb mijn handen beide noodig om weer naar boven te komen.”

„Ja, ja, ik zal u stevig vasthouden,” beloofde Rita en sloeg haar armen zoo stijf om zijn hals, dat hij bijna geen adem kon halen.

Nu begon hij tegen den rotswand naar boven te klauteren. Dat was geen lichte arbeid; zijn handen en voeten had hij aan bloed gestooten en van tijd tot tijd moest hij een oogenblik uitrusten.

Boven stonden de heer Feland en de andere mannen met ingehouden adem te kijken naar den man, die boven den afgrond zweefde. Zou hij het kunnen volhouden? Zou hij boven kunnen komen? Of zouden zijn krachten te kort schie-



ten? Zou hij uitglijden en met het kind in de donkere diepte storten?

Nader en nader kwamen zij — nu nog het laatste — langs dat scherpe rotsblok — daar —

„God zij gedankt!” riep Maarten, buiten adem, toen hij op den vlakken grond stond. Hij nam het kind van zijn hals en legde het in de armen van den sidderenden vader.

De heer Feland moest gaan zitten. Hij hield zijn kind in zijn armen en keek het aan, zonder een woord te zeggen, als kon hij zijn geluk niet begrijpen.

„O, papa, wat ben ik blij,” zei Rita en ze sloeg haar armpjes liefkoozend om zijn hals. „Ik wist wel, dat u mij zoudt komen halen.”

Maarten stond naast hen; met gevouwen handen keek hij neer op vader en kind en vreugdetranen rolden over zijn gebruid gezicht. Klaas stond naast hem en hield zijn hand stevig vast, want hij begreep, dat zijn vader in groot gevaar was geweest.

Nu stond de heer Feland op, met 't kind op zijn arm en reikte zijn redder de hand:

„Je begrijpt, Maarten, dat ik nu pas doe, wat ik 't allereerst had moeten doen,” zeide hij met een bewogen stem. „Ik dank je, zooals iemand die zijn leven heeft teruggekregen. Ik zal nooit vergeten, dat je je eigen leven gewaagd hebt, om dat van mijn kind te redden.”

De beide mannen drukten elkaar de hand en Maarten zei:

„Het is voor mij al een schoone belooning, dat ik u de kleine ongedeerd heb mogen terugbrengen.”

„Ik kom vandaag nog wel eens bij je aan,

eerst moet ik nu mijn vrouw gaan geruststellen," zeide de heer Feland en sloeg met 't kind aan de hand den weg naar huis in. Maarten met Klaas en de anderen volgden.

Terwijl ze voortliepen, vroeg Maarten aan zijn jongen:

„Zeg mij eens, Klaas, hoe wist je, dat het meisje hierheen verdwaald was?"

„Omdat ze naar de roode bloemen wilde," antwoordde de jongen.

„Zoo? En hoe wist je dan, dat ze daar in dien afgrond lag?"

„Omdat ze niet bij de eerste struiken was, was ze natuurlijk doorgelopen, omdat de bloemen mooier en grooter worden en de mooiste struik staat aan den rand. Maar ik wist niet, dat ze naar beneden gevallen was," antwoordde Klaas.

Nu was de heer Feland bij zijn woning aangekomen. Hij ging binnen en liep dadelijk naar de slaapkamer. Ella zat naast het bed van haar moeder en hield haar hand vast. Mevrouw Feland lag zelf uitgeput achterover, ze had haar oogen gesloten. De heer Feland kwam binnen en zette Rita midden op het bed.

„Goeden morgen, mama, hebt u goed geslapen?" riep Rita vroolijk, net als elken morgen, als ze beneden kwam. Haar moeder opende de oogen en keek haar aan. Toen pakte ze haar opeens beet en drukte haar tegen haar borst en tranen van vreugde stroomden over haar wangen. Zij kon geen woord zeggen, alleen dankte zij God in haar hart.

Ella had Rita's hand gevat en zei telkens:

„Ben je daar weer, Rita? Waar heb je den heelen nacht toch alleen gezeten?"

Nu vertelde de heer Feland, waar en hoe hij Rita gevonden had, hoe Maarten zijn leven gewaagd had, om het kind te redden. Mevrouw Feland kreeg een rilling over de leden, toen zij het verhaal hoorde. Zij drukte Rita nog eens vast tegen zich aan, toen zij zich het vreeselijke gevaar voorstelde, waarin 't kind den heelen nacht geweest was.

„O, ben je dan niet doodelijk bang geweest?” vroeg Ella, bij wie de tranen van medelijden weer voor den dag kwamen.

„O neen, ik was heelemaal niet bang,” zeide Rita vroolijk. „En nu zal ik eens vertellen, hoe het gekomen is. Eerst wou ik naar papa gaan en hem vragen, of ik nu met Klaas naar de bloemen mocht gaan. Maar papa was uit. Toen dacht ik, dat hij het toch wel goed gevonden zou hebben, omdat ik gisteren al zoo graag wou gaan en toen niet mocht; en zoo ben ik naar Klaas gegaan. Maar die was ook uit. Toen dacht ik weer: ik kan die bloemen alleen ook wel vinden, want Klaas heeft mij gewezen, waar ze staan. Daarna ben ik dien kant uitgegaan en heb heel lang gezocht, maar niets gevonden. Maar op eens zag ik een rooden schijn tusschen de struiken en toen ben ik daarheen geloopen.

„Eerst stonden er maar weinig bloemen en die waren ook niet erg mooi, maar Klaas had gezegd, dat je dieper in het kreupelbosch moest gaan. Daarom ben ik doorgeloopen en er kwamen al meer en meer bloemen en op het laatst zag ik een prachtige struik, die heelemaal vol zat: ze schitterden zoo heerlijk en ik wou er heel veel plukken; maar opeens viel ik naar beneden en bleef op een steen liggen. Die was heel smal

en daarom heb ik mij vlak tegen de rots aangedrukt en ben maar heel stil blijven liggen, want ik dacht, papa zal mij wel komen halen.

„Maar ik werd moe — en het begon ook al donker te worden — en toen dacht ik, ik ga eerst slapen, dan komt papa zeker morgenochtend. Eerst heb ik nog gebeden, dat Onze Lieve Heer een engeltje zou zenden om op mij te passen, als ik sliep, en ik zong:

,O Jezus, vreugd der kinderen,  
Wilt Gij wel verhinderen,  
Dat satan mij hier doodt?  
Red mij uit dezen nood!  
Wilt Gij, o Jezus, maken,  
Dat Engeltjes mij bewaken?’

„Daarna heb ik heerlijk geslapen, totdat die man kwam en ik begreep dadelijk, dat papa hem gezonden had.”

Sidderend had mevrouw Feland dit verhaal aangehoord, en haar vader zeide ernstig:

„Maar nu mag de kleine sprinkhaan ook heelemaal niet meer alleen uitgaan.”

Mevrouw Feland had echter nog niet gehoord, wie de zoekenden op het rechte spoor gebracht had en ze wilde alles precies weten. Toen dacht haar man op eens weer aan Klaas, dat deze eigenlijk degeen was geweest, die Rita het eerst gevonden had.

„Dien braven jongen moeten wij bijzonder bedenken,” zei hij en Rita, die dat een uitstekend plan vond, wilde dadelijk uit 't bed komen, om de zaak onmiddellijk uit te voeren.

Maar wat zou de belooning voor Klaas zijn?

Waarmee zou ze hem genoeg kunnen doen?

„Hij moet maar eens een grooten wensch uitspreken,” zei haar vader, „dan weten we, wat hij het liefst heeft.”

„Mag ik dadelijk naar hem toe?” vroeg Rita snel.

De heer Feland vond dit goed, maar wilde meegaan, om met Maarten te spreken en ook aan de andere mannen een belooning te geven. Rita sprong van vreugde door de kamer: ze was vol grootsche plannen voor Klaas.

„Maar papa, als hij om een doos met heel groote dieren vraagt, de grootste die er zijn?” zei ze.

„Dan krijgt hij die,” was het besliste antwoord.

„En,” klonk het onmiddellijk daarna, „als hij een Turksch soldatenpak vraagt met een kromme sabel, zoals neef Karel?”

„Dan krijgt hij dat ook.”

„En, papa, als hij dan nog een vesting vraagt met twaalf doozen met soldaten, zoals Karel?”

„Die mag hij ook hebben,” antwoordde haar vader nog eens.

Nu liep Rita naar Klaas toe, die voor de deur stond.

„Kom, Klaas,” riep ze hem al toe, „nu mag je het mooiste kiezen, wat er op de heele wereld is!”

De jongen keek haar met een gefronst voorhoofd aan, alsof haar woorden een zware smart, die op zijn hart lag, weer in hem hadden wakker geroepen. Eindelijk zei hij bedrukt:

„Dat helpt toch niets.”

„Zeker helpt het,” antwoordde Rita; „omdat je mij gevonden hebt, mag je vragen, wat je wilt

hebben en je krijgt het: papa heeft het zelf gezegd. Denk nu eens goed na en vraag dan wat."

Langzamerhand scheen Klaas het geval te begrijpen. Hij keek Rita nog eens onderzoekend aan, of ze het werkelijk ernstig meende; toen haalde hij diep adem en zei:

„Een zweep met een geel slagje."

„Nee, Klaas, dat is niets," antwoordde Rita teleurgesteld, „zoo iets moet je niet vragen. Bedenk je eens iets, wat het allermooiste is, dat moet je vragen."

Klaas dacht gehoorzaam na, haalde nog eens diep adem en zei:

„Een zweep met een geel slagje."

Nu kwam de heer Feland met de mannen buiten; deze verwijderden zich met veel dankbetuigingen; Maarten bleef in de deur staan.

„Ik heb je nog niets aangeboden, Maarten," zei de heer Feland. „Ik zou je mijn dankbaarheid 't liefst toonen op die wijze, die je het aangenaamste is. Heb je ook een bijzonderen wensch?"

Maarten draaide wat met zijn pet in zijn handen en zei aarzelend:

„Ik heb allang een grooten wensch, maar ik durf hem niet uitspreken; neen, neen, ik mag er niet eens aan denken."

„Spreek vrij uit," zeide de heer Feland, „misschien kan ik helpen."

„Ik heb altijd gedacht," ging Maarten aarzelend voort, „als ik het eens zoo ver kon brengen als mijn buurman Casper, dat ik er ook eens aan zou kunnen denken om een koe te koopen. Ik heb nog al veel hooi en zou den winter dan met veel minder zorg tegemoet zien."

„Best, Maarten,” zei de heer Feland, „ik zie je nog wel eens.” Daarop nam hij Rita bij de hand en ging weer terug.

„En wat wou je vriend Klaas hebben?” vroeg hij.

„O, die is dom,” riep Rita uit, „hij wil alleen maar een zweep hebben met een geel slagje! Dat is nu niets!”

„Ja zeker, kind, is dat iets,” verzekerde haar vader. „Zie je, elk kind heeft zijn eigen wenschen: Klaas zal even blij zijn met zijn zweep als jij met een heele poppenkamer. Dat zul je zelf zien.”

Na deze verklaring was Rita tevreden en kon nu nauwelijks den tijd afwachten, waarop het gevraagde zou komen.

Den volgenden dag moest de heer Feland naar het dal. Rita wist wel waarom en sprong den heelen morgen rond van vreugde. Maar hij ging niet weg, alvorens zijn kleine „sprinkhaan” ter dege op het hart gedrukt te hebben, dat ze volstrekt niet meer alleen van huis mocht gaan en juffrouw Holweg kreeg een ernstige vermaning. Maar zij had dien nacht al zoo'n angst uitgestaan, dat deze eigenlijk onnoodig was. Zij was vanzelf al van plan, om Rita geen oogenblik uit haar oogen te laten gaan, wat wel een moeilijk voor-nemen was.

Twee dagen daarna, toen Maarten met zijn familie zich juist aan de tafel gezet had, waarop een schotel dampende aardappelen stond, klonk vóór het huisje een luid geloei — en nog eens en voor de derde maal.

„Casper's koe is zeker weggeloopt,” zei Maarten en stond op, om ze te helpen vangen. Dat moest Klaas ook zien! Snel liep hij zijn vader achterna

en de andere kinderen ook; achteraan kwam hun moeder, om ze weer terug te halen.

Maar buiten stond Maarten stom van verbazing en allen zetten zij groote oogen op. Zijn vrouw sloeg de handen in elkaar en kon van verwondering ook geen woord zeggen. Aan hun huisje vastgebonden stond een glanzende roode koe, zoo groot en prachtig als alleen de rijke boeren ze soms hebben. Aan den eenen horen was een zweep vastgebonden, van wit leer gevlochten en daaraan zat een dik geelzijden slagje, dat als goud in de zon schitterde!

Aan de zweep was een papier gebonden en daarop stond met groote letters:

„Voor Klaas.”

Maarten maakte de zweep los en gaf ze aan den jongen.

„Die is voor jou,” zei hij.

Klaas hield zijn zweep in de hand; het mooiste, het heerlijkste, wat hij zich denken kon, was nu zijn eigendom! En dan was er nog een koe; die kon hij naar de weide brengen en dan met de zweep klappen, net als Kees en Jurry ook deden!”

Met stralende oogen bekeek hij het wonder en hij hield ze stijf tegen zich aan, als wilde hij zeggen:

„Geen macht op aarde kan mij hiervan scheiden!”

Maarten en zijn vrouw konden hun oogen niet verzadigen aan het bekijken van de prachtige koe; dat die nu van hen was, ze konden het bijna niet gelooven.

Eindelijk zei Maarten:

„Ze loeit, omdat ze gemolken wil worden. Klaas,



haal den emmer eens, vandaag zullen wij het er eens van nemen.”

Twee groote kannen werden gevuld met heerlijke, schuimende melk en op de tafel gezet naast de aardappelen en toen werd de roode in triomf door de heele familie naar den stal gebracht.

Vóór de deur van het andere huisje stond de heer Feland met zijn kinderen; zij wilden eens zien, hoe de koe ontvangen zou worden; en Rita wilde volstrekt weten, welken indruk de zweep zou maken op Klaas. Zij had zelf zijn naam met groote letters op het papier geschreven.

Toen mevrouw Feland van de groote aandoening bekomen was, wandelde de heele familie nog eens naar de plaats van het onheil, om God op die plaats zelf nog eens te danken, omdat Hij Zijn beschermende hand boven het kind gehouden had.





